

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

- 1) Placeringen af sagsøgeren ved generaldirektorat II ophæves.
- 2) I øvrigt frifindes sagsøgte.
- 3) Kommissionen betaler samtlige sagens omkostninger.

Pescatore

Due

Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 27. januar 1983.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

P. Pescatore

Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
SIR GORDON SLYNN
FREMSAT DEN 16. DECEMBER 1982 ¹

Høje Domstol.

Sagsøgeren, Harald List, er tjenestemand ved Kommissionen i lønklasse LA 4. Igennem alle de tidsrum, som har interesse for denne sag, har han arbejdet som sprogrevisor i sprogtenesten. Denne

sag (den anden han har anlagt) vedrører det tidsrum under hans ansættelse, som ligger efter 1. oktober 1979. I begyndelsen af nævnte periode var List ansat i GD IX. Han har anført, at han ikke fik tildelt noget arbejde, og, da han klagede herover, blev han stillet til rådighed for

¹ — Oversat fra engelsk.

GD II med virkning fra februar 1981. Også der fik han kun tildelt ganske lidt arbejde. Endvidere svarede det arbejde, som blev tildelt ham, ikke til hans lønklasse. Ved skrivelse dateret 26. februar 1981 indgav han en administrativ klage herover og anmodede om at blive tildelt en stilling, som lå uden for hans daværende foresattes ansvarsområde.

På omtrent samme tid indgav han ansøgning om en række stillinger, som blev opslået ved meddelelser om ledige stillinger (KOM/895-934/80), men blev meddelt, at hans ansøgninger var blevet afslået. Ved skrivelse af 20. marts 1981 indgav han en klage, som anfægtede disse afslag samt gyldigheden af de udnævnelser, som havde fundet sted. Til støtte for klagen anførte han, at hans foresatte ikke havde udfærdiget hans bedømmelsesrapport for perioden 1. juli 1977 - 30. juni 1979, og at den derfor ikke forelå for ansættelsesmyndigheden, da den behandlede hans ansøgning. Han anførte også, at hans foresatte ikke havde tildelt ham noget som helst arbejde i mere end et år. En tredje klage vedrørende indholdet af bedømmelsesrapporten blev indgivet den 10. juni 1981, men der er enighed om, at den var indgivet for tidligt, og at den ikke er relevant for denne sag.

Da Kommissionen ikke besvarede nogen af klagerne, anlagde List sag ved Domstolen. De nedlagte påstande kan behandles i tre afsnit:

- 3) proceduren vedrørende udnævnelserne ifølge stillingsopslagene og de foretagne udnævnelser annulleres, subsidiært påstås erstatning.

Med hensyn til den første påstand er det under retsforhandlingerne blevet klargjort, at List's virkelige klagepunkt ikke var, at han ikke fik tildelt noget som helst arbejde, men at der blev tildelt ham ganske lidt både i GD IX og i GD II. Han har hævdet, at han til tider intet havde at bestille, i et tilfælde igennem en periode på et år. Til andre tider, som f.eks. i november 1980, da der blev tildelt ham tre dokumenter at oversætte, fik han langt mindre, end han mente, han burde have haft, ikke mindst på baggrund af, at Kommissionen i et svar på en forespørgsel i Parlamentet har oplyst, at dens tyske oversættere i 1981 præsterede 140 sider om måneden pr. oversætter (EFT C 188, s. 14, af 22. 7. 1982).

Kommissionen har ingen dokumentation vedrørende hans beskæftigelse indtil datoen for overflytningen til GD II den 20. februar 1981, idet chefen for den tyske oversættelsestjeneste, som tildelte ham arbejdet direkte, ikke har givet nærmere oplysninger herom. Det bestrides imidlertid ikke, at denne tjenestemand vitterligt tildelte sagsøgeren en vis mængde arbejde.

- 1) annullering af den påståede »skjulte sanktion«, som bestod i at lade List være uden arbejde mellem 1. oktober 1979 og datoen for den første klage, subsidiært påstås erstatning,
- 2) sagsøgtes placering ved GD II annulleres, og Kommissionen tilpligtes at betale erstatning,

Sagsøgeren har hævdet, at han siden omplaceringen gennemsnitligt har fået mindre end halvanden side at oversætte om dagen. Desuden ligger arbejdet ikke på et niveau, som svarer til hans lønklasse. Kommissionen har i anledning af en anmodning fra Domstolen om at

fremlægge nærmere oplysninger vedrørende den arbejdsmængde, som GD II tildelte List, anerkendt, at han i august 1982 havde fået 25 sider at oversætte til tysk. Det anerkendes, at dette er et rimeligt udtryk for hans almindelige, gennemsnitlige arbejdsbyrde. Det kan antages, at List's to kolleger i GD II fik henholdsvis 23 og 33 sider at oversætte i juli 1982, hvilket Kommissionen også har betegnet som et stort set dækkende udtryk for deres arbejdsbyrde. Kommissionen har som forklaring anført, at selv om dette ikke var meget i sammenligning med præstationsniveauet i Kommissionens oversættelsesafdeling, var det ikke usædvanligt, henset til arten af det arbejde, som udføres af de oversættere, som er tilknyttet GD II. De forventes med kort varsel (somme tider kun fem — seks timer) at kunne præstere oversættelser af tekster, som ofte er af teknisk beskaffenhed.

Det er let at forstå, at List kunne komme til at kede sig eller føle sig forurettet ved, at hans evner og tid ikke blev udnyttet hensigtsmæssigt i hans arbejde. Den rent faktiske omstændighed, at en tjenestemand ikke tildeles meget arbejde, eller at arbejdet ikke er synderligt krævende, beviser ikke i sig selv, at han er genstand for en afstraffelse eller underkastet en eller anden form for sanktion af disiplinær eller anden art, uanset hvad der eller måtte ligge i det. Der er ikke fremlagt noget andet bevis, som tyder på, at Kommissionen havde til hensigt at straffe ham, eller at mængden og arten af det arbejde, han fik, var udtryk for en afstraffelse. Efter min opfatelse kan den første påstand derfor ikke tages til følge.

Den anden påstand bygger på to anbringender:

- 1) ifølge tjenestemandsvedtægtens artikel 25 skulle beslutningen om at stille List til rådighed for GD II være meddelt ham skriftligt,
- 2) beslutningen gik i realiteten ud på at degradere ham fra sprogrevisor til oversætter og skulle derfor have været begrundet.

Det er ubestridt, at afgørelsen om, at List skulle omplaceres, blev meddelt ham mundtligt og aldrig nedfældet skriftligt. Ifølge Kommissionen modtog List en fuldstændig redegørelse for grundene til omplaceringen under to samtaler, som fandt sted, førend beslutningen blev truffet. Han samtykkede i den, og den havde ikke skadelige virkninger for ham, da den hverken berørte hans rettigheder i henhold til tjenestemandsvedtægten eller hans tjenestlige forhold i øvrigt. List har til gengæld hævdet, at han ikke indså, at han i GD II kun skulle udføre oversættelarbejde, førend omplaceringen havde fundet sted. Han indvilligede kun i den under den forudsætning, at han fortsat skulle udføre sprogrevisorarbejde.

Artikel 25 i tjenestemandsvedtægten bestemmer bl.a., at »enhver afgørelse, der træffes i henhold til denne vedtægt om en bestemt person, skal straks meddeles den pågældende tjenestemand skriftligt«. Vedtægten omhandler ikke udtrykkeligt den omstændighed, at en tjenestemand stilles »til rådighed for« en given afdeling under en institution. Det kan derfor utvivlsomt hævdes, at en sådan afgørelse ikke »træffes i henhold til denne vedtægt« og ikke skal meddeles tjenestemanden skriftligt. Den ændrer ikke, i det mindste ikke i princippet,

tjenestemandens stilling eller lønklasse, men er simpelt hen en foranstaltning vedrørende den interne organisation.

Hvis den manglende skriftlige meddelelse til List vedrørende beslutningen om, at han skulle omplaceres, var det eneste grundlag for at anfægte den, mener jeg ikke, at påstanden bør tages til følge i dette tilfælde.

Det andet af de fremførte argumenter er imidlertid tungtvejende. Det drejer sig om det spørgsmål, om det arbejde, List nu udfører, som helhed betragtet er arbejde, der med rimelighed kan tildeles en sprogrevisor. Det bestrides ikke, at han blev placeret i GD II for at imødekomme en anmodning om en oversætter, og at omplaceringen ikke indebar nogen ændring af hans stilling eller lønklasse. Kommissionen synes at indrømme, at der dér ikke er noget sprogrevisorarbejde at udføre for ham, og begge hans kolleger er oversættere. Kommissionen har hævdet, at en sprogrevisor med rimelighed kan tildeles oversætterarbejde og intet andet, især i sagsøgerens tilfælde, siden det ikke var tanken, at en sprogrevisor skulle gennemse hans oversættelser.

List's lønklasse, LA 4/5, omfatter fire forskellige stillingstyper: grupeleder i oversættelses- eller tolketjenesten, sprogrevisor, ledende oversætter og ledende tolk. I henhold til vedtægtens artikel 5, stk. 4, påhviler det hver institution at »[opstille] ... en beskrivelse af hver stillingsbetegnelses arbejds- og kompetenceområde«. For det tidsrum, der har interesse for denne sag, findes den af Kommissionen givne beskrivelse af stillingen som sprogrevisor i en tjenestlig meddelelse udsendt den 11. oktober 1979. Denne forstår ved en sprogrevisor, for så vidt det har interesse for denne sag, en tjenestemand, som varetager revision af oversættelser og i givet fald over-

sættelse af tekster med eller uden revision (»... chargé d'effectuer la révision de traductions et le cas échéant de traduction de textes avec ou sans révision ...«).

Derimod har en ledende oversætter til opgave at oversætte dokumenter, normalt uden revision, og i givet fald revision af oversættelser (»... chargé d'effectuer la traduction de textes, normalement sans révision, et le cas échéant la révision de traductions ...«).

Det bemærkes, at den forskel mellem de to stillingstyper, som har betydning i den foreliggende sag, ikke består i, at en sprogrevisor ikke foretager andet end revision, og at en ledende oversætter ikke gør andet end at oversætte. Den består i, at sproglig revision af eller kontrol af oversættelser foretaget af en anden, er en væsentlig eller vigtig del af stillingen som sprogrevisor. For så vidt angår en ledende oversætter er det blot noget, som det kan pålægges ham at gøre.

Det tilkommer vedkommende tjenestegren at afgøre, under rimelig hensyntagen til dens behov, hvor meget oversættelse det skal pålægges en sprogrevisor at foretage, men vedkommende skal i det væsentlige tildeles revisorarbejde, og Kommissionen skal overholde sin egen beskrivelse af stillingen som sprogrevisor. I det foreliggende tilfælde kan det ikke siges, at List udfører revisorarbejde, således som dette er defineret, da det anerkendes, at der overhovedet ikke er noget revisorarbejde for ham at udføre. Hvis dette blot var følgen af en omlægning eller en midlertidig nedgang i revisoropgaverne, kunne det pålægges List at foretage oversættelse. Det fremgår klart af sagen, at dette ikke er tilfældet. GD II ønskede en oversætter, ikke en

sprogrevisor, og alt hvad sagsøgeren og hans kolleger beskæftiger sig med, er at oversætte. Det forekommer mig at være klart, at List's arbejdsopgaver ikke svarer til stillingsbeskrivelsen for en sprogrevisor.

I sag 66/75, *Macevicius mod Parlamentet*, Sml. 1976, s. 593, har Domstolen fastslået (i dommens 16. præmis), at ved bedømmelsen af, om en foranstaltning til reorganisering af afdelinger forringer en tjenestemands stilling, »er [det ikke] tilstrækkeligt at fastslå . . . , at den bevirker en hvilken som helst forandring eller endog forringelse af tjenestemandens opgaver, idet det må kræves, at de tiloversblevne opgaver som helhed ligger klart under det niveau, som svarer til hans lønklasse og stilling, når hensyn tages til deres natur, betydning og omfang«. Anvendes dette kriterium på de faktiske omstændigheder i denne sag, er det min opfattelse, at afgørelsen om at stille List til rådighed for GD II faktisk forringede hans vilkår og burde have været begrundet. Helt bortset herfra var afgørelsen også retsstridig, fordi den ikke tog hensyn til List's krav på »ikke blot . . . at forblive i sin lønklasse og at modtage den løn, der svarer hertil, men også på, at alle opgaver og beføjelser, der overdrages ham, svarer til den stilling, som hænger sammen med hans lønklasse i stillingshierarkiet« (jf. sag 15/65, *Klaer mod Den Høje Myndighed*, Sml. 1965-1968, s. 161, og sag 61/70, *Vistosì mod Kommissionen*, Sml. 1971, s. 145). Af denne grund finder jeg det unødvendigt at undersøge, om begrundelsespligten, som hævdet af Kommissionen, blev opfyldt i tilstrækkelig grad ved de to samtaler, som List var indkaldt til, førend afgørelsen blev truffet.

Kommissionen anbringende om, at List indvilligede i omplaceringen og ikke kan anfægte den nu, må efter min mening også forkastes. For det første er det ikke godtgjort, at List, da han samtykkede deri, havde fuldt kendskab til, hvad hans arbejdsopgaver i GD II ville indebære. Kommissionen har i sin replik kun gjort gældende, at List *kunne have* indhentet nærmere oplysninger om sine arbejdsopgaver. For det andet bør ethvert anbringende om, at der foreligger et stiltiende samtykke til et forslag fra en foresat, som griber ind i rettigheder i henhold til vedtægten, betragtes med skepsis, og der kan efter min opfattelse ikke drages nogen slutning om et sådant samtykke i denne sag. Endelig bemærkes, at hvis List havde ønsket at indgive en administrativ klage over omplaceringen, kunne han kun have gjort det, efter at den havde fundet sted. Det forhold, at han faktisk indgav en sådan klage seks dage efter omplaceringen, gør det rimeligt at slutte, at der ikke forelå noget samtykke.

Under den mundtlige forhandling har List's advokat tilkendegivet, at påstanden, efter hvad jeg forstår, skal lyde på, at »placeringen af sagsøgeren ved GD II annulleres, for så vidt angår arbejdsvilkårene«. Så vidt jeg kan se, betyder dette ikke nogen ændring i det, som lige fra sagens begyndelse har været det reelle indhold af påstanden. Sagsøgerens anden påstand retter sig ikke imod, at han blev overflyttet til GD II, men mod den omstændighed, at det arbejde han fik, da han tiltrådte dér, ikke svarede til, hvad han med rette kunne forvente.

Det er blevet hævdet, at List ikke har nogen virkelig interesse i, at overflytningen annulleres. Dette forekommer mig ikke at være tilfældet. Han har en interesse i at sikre, at de arbejdsopgaver, der tildeles ham, efter deres art svarer såvel til hans lønklasse som til hans stilling. Hvis Domstolen finder, at der i selve det arbejde, som han har fået, og som der kan blive tale om at give ham, ligger en tilsidesættelse af hans rettigheder, mener jeg, at hans omplacering bør annulleres. Dette er det eneste virkeligt effektive retsmiddel, som står til rådighed for Domstolen, og i denne sag bør det efter min mening bringes i anvendelse. Derefter påhviler det Kommissionen at sikre, at det arbejde, der tildeles sagsøgeren, i lyset af det ovenfor anførte svarer til hans stilling som sprogrevisor, idet en vis mængde oversættelsesarbejde selvsagt kan komme i betragtning, afhængigt af tjenestens krav.

Det er ikke bevist, at List har lidt noget økonomisk tab som følge af placeringen ved GD II, hvorfor annullering af afgørelsen efter min opfattelse vil være tilstrækkelig. Hvis Domstolen har det synspunkt, at der bør tilkendes erstatning i tillæg til annulleringen, vil et symbolsk beløb efter min opfattelse være tilstrækkeligt.

Med hensyn til den tredje påstand har Kommissionen anført, at de ansøgte stil-

linger alle var omfattet af den samme stillingsgruppe, som den, List tilhørte, således at der ikke kunne blive tale om nogen forfremmelse, og det var derfor ikke i strid med vedtægtens artikel 45, at List's bedømmelsesrapport, som skulle have været udarbejdet for perioden 1977-1979, ikke forelå på det tidspunkt, hvor hans ansøgninger blev behandlet. Artikel 45, stk. 1, bestemmer af interesse for nærværende sag følgende: »Forfremmelse sker efter ansættelsesmyndighedens afgørelse. Den medfører, at tjenestemanden udnævnes til den nærmeste højere lønklasse inden for sin kategori eller tjenestegruppe. Den foretages udelukkende på grundlag af en udvælgelse blandt de tjenestemænd, der har en minimumsanciennitet i deres lønklasse; udvælgelsen sker blandt de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen, efter sammenligning af deres fortjenester og de afgivne udtalelser om dem«. For List kunne en udnævnelse i en af de stillinger, han søgte om, ikke i noget tilfælde have betydet en forfremmelse i den angivne betydning, fordi alle stillingerne var omfattet af stillingsgruppen LA 5/LA 4. Da artikel 45 også må gælde ansøgere i lavere lønklasser end LA 4, må hensynet til en ligelig behandling kræve, at Kommissionen sammenholder deres bedømmelsesrapporter med andre ansøgere, herunder List, forinden afgørelsen træffes. Selv om artikel 45 måtte være helt uanvendelig, indeholder bedømmelsesrapporten, som det klart fremgår af vedtægtens artikel 43, en officiel vurdering af en tjenstemands kvalifikationer, tjenstlige indsats og adfærd igennem en given periode, og den udgør, som fastslået i sag 24/79, *Oberthur mod Kommissionen*, Sml. 1980, s. 1743, i dommens præmis 8, »en uundværlig del af vurderingen, hver gang den overordnede myndighed skal tage stilling til tjenstemandens karriere«. Rapporten bør derfor indgå i myndighedens overvejelser, når den foretager en udnævnelse, selv i

tilfælde hvor der ikke er nogen udtrykkelig regel i vedtægten, som kræver dette, og når der er flere kandidater, bør den tage hensyn til hver enkelts bedømmelsesrapport, for at sikre, at de behandles indbyrdes lige, og at der sker en korrekt sammenligning af deres fortjenester.

Denne forpligtelse til at lade rapporterne indgå i overvejelserne gælder som udgangspunkt kun rapporter, som er udfærdiget, og udnævnelsesprøver kan ikke udsættes på ubestemt tid i afventen af rapporter, som skal udfærdiges eller afsluttes, i det førstnævnte tilfælde forudsat, at der er en gyldig grund til, at de ikke er blevet udfærdiget på det tidspunkt, hvor en ansøgning kommer til bedømmelse. Hvis på den anden side det tidspunkt er kommet, hvor rapporterne skal foreligge, og der ikke oplyses nogen gyldig grund til, at de ikke er blevet udfærdiget, vil det kunne følge af ret og rimelighed, at Kommissionen må tilvejebringe dem, før der træffes en afgørelse.

I den foreliggende sag er der ikke givet nogen tilfredsstillende forklaring på, hvorfor rapporten ikke var blevet udfærdiget, førend gruppelederne for den tyske oversættelsestjeneste blev udpeget (KOM/895-901/80; de andre stillingsopslag er efter min mening uden interesse, eftersom de vedrørte andre sprog end List's modersmål, og efter hvad jeg forstår, har hans advokat i så henseende

frafaldet ethvert krav). På den anden side har Kommissionen erklæret sig indforstået med, at List's ansøgning skal tages op til fornyet overvejelse, så snart hans bedømmelsesrapport er blevet udfærdiget. Rapporten, som blev udfærdiget i april 1981, blev ændret i overensstemmelse med List's bemærkninger i juni 1981, og han anmodede om, at sagen blev forelagt Det paritetiske Bedømmelsesudvalg. Efter fremsættelsen af sagsøgerens begæring, men inden Det paritetiske Bedømmelsesudvalg holdt møde for at behandle List's klager, blev der afgivet en indstilling til det ansvarlige kommissionsmedlem om, at der ikke skete ændringer i de foreslåede udnævnelser.

Det forekommer klart, at et tilsagn om at tage List's forhold op til fornyet vurdering i lyset af hans bedømmelsesrapport må vedrøre den definitive, endegyldige udgave af rapporten, som, efter hvad der er oplyst for Domstolen, endnu ikke er blevet udfærdiget.

Jeg formoder, at Kommissionen vil leve op til det, som forekommer mig at være det væsentlige i dens tilsagn, når den pågældende definitive, endegyldige version modtages, og at den vil gøre det under hensyn til ret og billighed og med et uhildet sind. På denne baggrund finder jeg ikke, at List's påstand om annullering af proceduren vedrørende udnævnelse af gruppeledere i oversættelsestjenesten bør tages til følge.

Af disse grunde er mit forslag til afgørelse følgende:

- 1) List's første påstand, gående ud på, at undladelsen af at give ham noget arbejde overhovedet, respektive noget passende arbejde, må anses som tilslørede sanktioner, tages ikke til følge,
- 2) Kommissionens afgørelse om, at han stilles til rådighed for GD II, annulleres,

- 3) frifindelse for så vidt angår den tredje påstand om, at proceduren vedrørende udnævnelse af gruppeledere i oversættelsestjenesten ifølge stillingsopslagene KOM/895-901/80 annulleres, henset til Kommissionens tilsagn om at bedømme List's ansøgning på ny, samt frifindelse for så vidt angår påstanden om stillingsopslagene KOM/902-934/80,
- 4) Kommissionen tilpligtes at afholde sine egne omkostninger samt to tredjedele af List's omkostninger.